

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-10-Zamboulske_stiny.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-10-Zamboulske_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 22.12.2003

Modification Date: 22.12.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ZAMBOULSKÉ STÍNY
(Shadows In Zamboula)

1. Bubny

"Nebezpečí sídlí v domě Arama Bakshe!"

Hlas hovořícího se chvěl naléhavostí. Své varování vyslovil chraplavým hlasem a hubené prsty s obloučky špíny za nehty pevně zatíнал do obrovského bicepsu Conanovy paže. Mluvčí byl hubený, sluncem ožehnutý muž, s rozcuchaným divokým plnovousem. Zbytky roztrhaného oděvu jej jasně řadily mezi nomády. Ve srovnání s obrovským Cimmeřanem, s jeho mohutným hrudníkem a svalnatými končetinami vypadal ještě menší a bezvýznamnější. Stáli v jednom ze zákoutí Trhu mečů a kolem nich se hemžil pestrý a mnohojazyčný dav, tak charakteristický pro ulice Zambouly, proud lidí všech profesí, národností a barev pleti.

Conan odtrhl svůj pohled od kolemjdoucí Ghanarky s rudými rty, drzýma očima a vyzývavou chůzí. Při každém kroku se v sukni odhalilo hnědé stehno.

"Co to podle tebe znamená, nebezpečí?" obrátil se zachmuřeně na svého společníka.

Obyvatel pouště se opatrně rozhlédl okolo a ztišil hlas do chraplavého šepotu.

"Kdo ví? Ale lidé z pouště i cizí poutníci se uložili na noc v domě Arama Bakshe a nikdo je už neviděl,

ani o nich neslyšel. Co se s nimi stalo? Baksh přísahal, že odešli svou cestou a je pravda, že z jeho domu nezmizel ani jeden občan města. Ale mnoho cizích pocestných už nikdo nespatrił a lidé říkají, že se na bazaru často objevila část jejich zboží, nebo výstroje. Jedině Aram se mohl zbavit tajně svých nocležníků a pak prodat část jejich majetku na bazaru. Když to nebyl on, tak kdo?!"

"Já žádný majetek nemám," zavrčel Cimmeřan a letmo se dotknul kůží potažené rukojeti mohutného meče, který mu visel u boku. "Prodal jsem dokonce i koně."

"Jenže to nejsou vždy jen bohatí cizinci, kteří se v noci ztrácejí z hospody Arama Bakshe!" pokračoval v řeči Zuagir. "Uložili se tam na noc i poutníci chudí jako chrámová myš – má nižší ceny než ostatní hostince ve městě, a taky už je nikdo neviděl. Jednou se tam ubytoval syn náčelníka pouštního kmene. Když zmizel, jeho otec si stěžoval u samotného chána Jungira. Ten dal dům prohledat vojáky!"

"A našli sklep plný mrtvol?" zeptal se Conan s veselou jízlivostí.

"Nikoliv, nenašli docela nic! Náčelníka vyhnali z města s výhrůžkami a posměchem. Ale," naklonil se ještě blíže a zachvěl se, "našli něco jiného. Na kraji pouště, za posledními domy je palmový hájek a v tom hájku objevili mělkou jámu. V jámě našli lidské kosti polámané a zčernalé ohněm. A ne jednou, ale mnohokrát!"

"A co to dokazuje?" zavrčel Cimmeřan.

"Aram Baksh je démon! Jen pomysli, v tomto prokletém městě, které vybudovali Stygičané a jemuž Turaniánci vládou, kde se bílí, hnědí a černí lidé spojují, aby zplodili míšence všech možných odstínů a ras – kdo v tomto pekelném městě je člověk a kdo démon, převlečený za člověka? Aram Baksh je démon v lidské podobě. V noci na sebe bere svou pravou tvář a odvěle vyhlédnutou oběť do pouště. Tam se k němu připojí jeho druzi – démoni pustin a slaví sabat."

"A proč vždy odnese cizince?" zeptal se Conan pochybovačně.

"Obyvatelé města by mu netrpěli, kdyby si vybíral oběti z jejich středu, ale kdo by se staral o cizince, kteří mu padnou do spárů? Conane, ty jsi přišel ze západu a neznáš tajemství téhle prastaré země! Démoni pouště uctívají Yoga – pána prázdných přibytků ohněm, ohněm, který pohltí lidské oběti! Dej pozor! Žil jsi ve stanech Zuagirů mnoho měsíců a jsi naším bratrem! Nechoď do domu Arama Bakshe!" "Zmiz!" zasyčel náhle Conan. "Tamhle jde městská hlídka! Jestli tě spatří, mohli by si vzpomenout na koně, který se ztratil z vladařovy stáje!"

Zuagir zalapal po dechu a zmateně se pohnul. Pak zmizel ve stínu mezi nejbližší boudou a sochou kamenného koně, která zdobila prostranství. Jeho tvář se objevila jen na krátký okamžik, aby zvolal:

"Dej pozor, můj bratře! Démon sídlí v domě Arama Bakshe!" Pak vyrazil úzkou uličkou a vzápětí zmizel v pestrém davu.

Conan si posunul zdobený opasek tak, aby měl meč při ruce a chladně opětoval pohledy královských vojáků, kteří jej otevřeně pozorovali, když procházeli kolem. Hleděli na něj s podezřením a zvědavostí. Vynikal i v tak pestrém zástupu, jaký zaplňoval klikaté uličky Zambouly. Čistě řezané rysy severana a zářící modré oči jej zřetelně odlišovaly od východního davu a mohutný meč s přímou čepelí jen zdůrazňoval rasovou odlišnost.

Strážní jej neobtěžovali a hlídka pokračovala v obchůzce do jižní čtvrti. Dav se před nimi rozestupoval a vzápětí pak uzavíral. Hlídka se skládala z Pelištiů, zavalitých mužů se zahnutými nosy a modročemými vousy, které jim padaly až na jejich stříbrné hrudní pancíře. Byli to žoldnéři, placení za práci, kterou vládoucí turaniánská třída pokládala za něco, co je pod její úroveň. Tato skutečnost ovšem Pelištiům v očích spodiny nikterak nepomáhala a větší část populace města je upřímně nenáviděla.

Conan pohlédl na slunce, které se pomalu sklánělo k plochým střechám domů na západním konci tržiště, upravil si znovu opasek s mečem a vydal se směrem k hospodě Arama Bakshe.

Krokem rozeného horala procházel zaplněnými ulicemi, kde se otrhané hadry žebráků mísily s hermelínem obšitými chaláty bohatých obchodníků a kupců a perlami vyšíványi róbami bohatých kurtizán. V pestrém davu se prolínali obrovští černí otroci z Darfaru s tmavými tuláky ze vzdálených měst Shemu a otrhaní nomádi z okolních pouští s obchodníky a dobrodruhy snad všech zemí východu.

Domorodé obyvatelstvo však nebylo méně pestré. Sem před stovkami let dorazila armáda pyšné Stygie a vyrvala pouští toto království. Tehdy byla Zamboula jen malé obchodní městečko ležící mezi životodárnými oázami, obydlené pouze potomky kočovníků pouště. Stygičané proměnili toto městečko

postupně v mohutnou metropoli, obsadili vlastními lidmi a shemitskými a kushitskými otroky. Věčné karavany, křižující poušť z východu na západ a naopak, přinášely městu další bohatství a podporovaly další míšení ras. Pak se na východě objevili dobyvační Turaniánci, aby zastavili stygickou rozpínavost a tak teď už po generace byla Zamboula nejzápadnějším opěrným bodem mocného Turanu.

V Cimmeřanových uších zněla směsice jazyků, jak postupně procházel zamboulskými ulicemi. Tu a tam se ozval zvonivý zvuk podkov a cinkot zbroje projíždějících ozbrojenců, vysokých, mohutných vojáků Turanu, s ostře řezanými profily, ve zdobených pancířích a se zakřivenými šavlemi po boku. Dav se rychle rozestupoval před jejich koňmi, protože toto byli praví páni Zambouly. Ve stínech však stáli štíhlí a zachmuření Stygičané a pozorovali je nenávistnými pohledy. V každém z nich doutnaly vzpomínky na zašlou slávu Stygie. Smíšená populace města se však málo starala o to, zda král, který je pánem jejich osudů, sídlí v temném Khemu nebo v zářícím Aghrapuru. V Zamboule vládl chán Yungir a mezi lidmi se šeptalo, že satrapova milenka Nefertari vládne chánu Yungirovi. Nicméně lidé šli svými cestami, hemžili se, obchodovali, množili se a kradli, milovali se, hádali se, hráli a zpívali tak, jak to obyvatelé Zambouly činili od dob, kdy se její věže a minarety vztyčily nad písky pouště Kharamun.

Než Conan dorazil k domu Arama Bakshe, rozzářily se v ulicích měděné lucerny, zdobené plastickými, šklebícími se draky. Hospoda byla poslední obydlí budovou v této ulici vedoucí západním směrem. Rozsáhlá zahrada, zarostlá hustými chomáči datlových palem a obklopená vysokou zdí oddělovala dům od těch, které stály směrem na východ k městu. Západně od hospody se tyčil nevelký palmový háj. Hájkem probíhala ulice, měnila se v těchto místech v cestu a v mírných zákrutech se ztrácela v dunách. Na druhé straně ulice, proti hostinci, ve stínu pokřivených palem, stála řada opuštěných chatrčí. Sídli v nich jen netopýři a šakalové. Jak Conan kráčel ulicí, napadlo jej, proč žebráci, tak četní v Zamboule, neužívají tyto prázdné chatrče jako své noclehárny. Světla zůstala kus za ním. Na tomto konci ulice už s výjimkou té, která visela nad vraty hospody, nebyly lucerny. Jen hvězdy, jemný písek cesty pod nohama a šepot pouštního větru v korunách palem.

Aramova vrata se neotvírala na ulici, ale do úzkého průchodu mezi hospodou a zahradou datlových palem. Conan rázně zatahal za provaz vedoucí ke zvonu zavěšenému vedle lucerny. Hluk ještě znásobil drždlem svého meče, kterým zabušil na vrata z týkového dřeva, pobitá železnými pláty. V bráně se otevřela špehýrka a v ní se zjevila černá tvář.

"Otevři, k čertu!" dožadoval se Conan. "Já jsem zdejší host! Zaplatil jsem Aramovi za pokoj a ten také, u Croma, dostanu!"

Černoch natáhl krk a pokoušel se přehlédnout západní konec ulice za Conanem, ale pak vrata bez jediného slova otevřel. Za vcházejícím Conanem je opět zavřel, a pečlivě zastrčil těžké závory. Zeď byla neobyčejně vysoká, ale co se toho týkalo, v Zamboule bylo mnoho zlodějů a navíc stál dům na okraji města, na hranicích s pouští. Mohl být v noci napaden pouštními nomády a pak by vysoké zdi měly svou cenu. Conan prošel svižně zahradou, kde se ve světle hvězd pohupovaly velké, bledé květy datlí a vstoupil do výčepu. Tam seděl pouze jakýsi Stygičan s hlavou vyholenou po způsobu studentů a meditoval nad záhadami tohoto světa. V koutě se pak hádala společnost podezřele vyhlížejících hráčů kostek. Pomalou, kolébavou chůzí se odněkud zezadu přikolébal Aram Baksh. Byl to tučný muž, s hustou černou bradou, která mu zakrývala polovinu obrovského břicha. Z hustého vousu mu na tváři vystupoval veliký, hákovitý nos a pod hustým, černým obočím hleděl pár tmavých, neklidných očí.

"Budeš jíst?" zeptal se. "Nebo se napiješ?"

"Měl jsem kus chleba a hovězího, tam na sůku," odpověděl Conan. "Dones mi džbán ghazánského, na víc bych stejně neměl." Na stůl politý vínem hodil měděnou minci.

"Takže jsi neměl štěstí u hracího stolu?"

"A kdo by měl, s mizernou hrstí stříbrňáků do začátku? Proto jsem ti zaplatil už ráno, věděl jsem téměř jistě, že to tak dopadne. Chtěl jsem mít večer zajištěnu střechu nad hlavou. Jak jsem si všiml, nikdo v Zamboule nespí na ulicích, dokonce i žebráci s příchodem noci hledají nějakou díru, ve které by se mohli zabarikádovat. Vypadá to, jako by se město hemžilo zástupy krvežíznivých lumpů a hrdlořezů," zasmál se Conan.

S chutí prolil hrdlem zbytek laciného vína a následoval Arama z výčepu. Hráči za jeho zády přerušili hru a hleděli za ním s podivnou otázkou v očích. Nikdo nepromluvil, jen Stygijci se na tváři objevil zlomyslný a

vědoucí úsměv. Ostatní sklopili v nejistotě zrak a žádný z nich si netroufnul pohledět ostatním do očí. Stygijec se pak lhostejně odvrátil. Tajemné nauky, které studoval, jej patrně zaváděly do jiného světa, do světa, kde vládla jiná měřítka a city než v obyčejném světě lidském.

Conan následoval Arama chodbou osvětlenou měděnými lampami a s jistou nelibostí si všiml, jak tiše se tlustých pohybuje. Jeho nohy byly obuty do plstěných pantoflí a chodba byla pokryta hustým turanským kobercem. Conan však vycítil v pohybech tohoto Zamboulana podivnou plíživost.

Na konci klikaté chodby se Aram zastavil u jedněch dveří, které byly uzavřeny z chodby těžkou závorou uloženou v masivních západkách. Hospodský ji zvedl, otevřel dveře a vpustil Conana dovnitř. Místnost byla čistá, slušně vybavená a okna, jak si Cimmeřan ihned všiml, byla malá a s hustými mřížemi z umně tepaného železa. Na podlaze byly dokonce koberce, u jedné zdi nízké východní lehátko a u druhé několik krásně vyřezávaných sedátek. Pokoj byl mnohem lépe vybaven, než cokoliv, co by mohl najmout za stejnou cenu jinde ve městě. Tahle skutečnost jej upoutala už dnes ráno a to v okamžiku, kdy si uvědomil, jak skromné prostředky mu zůstaly po divokých flámech posledních dnů.

Aram zapálil bronzovou lampu a upozornil Conana na dveře, které vedly z místnosti. I ty byly opatřeny mohutnou závorou.

"Dnes v noci můžeš spát klidně, Cimmeřane," řekl pak a jeho oči v houští neupraveného vousu zamrkaly. Stál ve dveřích vedoucích do chodby, kterou přišli.

Conan zavrčel, vytáhl z pochvy svůj těžký meč a hodil jej na lůžko.

"Tvoje zástrčky a závory jsou možná bezpečné, ale já vždy spím s tímhle kamarádem po boku."

Aram neodpověděl, zamyšleně se probíral v hustých vousech, zrak upřený na nebezpečně vyhlížející ocelovou čepel. Pak se beze slova otočil a zavřel za sebou dveře. Conan za ním zastrčil závoru, přešel místností, otevřel druhé, protilehlé dveře a vyhlédl ven. Jeho pokoj byl na té straně domu, která byla obrácena směrem na západ a z níž bylo vidět na cestu, ztrácející se v poušti. Dveře vedly na malý dvorek, který byl obklopen zdmi. Zdi oddělovaly tuto část hostince od ostatních a byly vysoké, hladké, bez dveří. Zato zeď, která vedla přímo k cestě, byla nízká a v brance umístěné přímo uprostřed chyběl zámek.

Conan ozářený zezadu světlem bronzové lampy stál chvíli ve dveřích a hleděl na cestu, tam, kde se ztrácela mezi hustými kmeny palmového hájku. Palmové listy šelestily v nočním vánku, za nimi se rozkládala divoká a nelítostná poušť. Směrem k městu viděl Conan světla v pravidelných vzdálenostech. To byly pouliční lucerny a odsud k jeho uším slabě doléhaly noční zvuky města. Tady však bylo pouze světlo hvězd, hebký prach cesty a ploché střechy polorozbořených chatrčí na protější straně. Někde mezi palmami se ozval buben.

Zmatená varování hubeného Zuagira se teď neodbytně vtírala do Conanova vědomí a zdála se mnohem méně fantastická, než na živé ulici uprostřed slunce a pestrého davu. Znovu zaváhal nad tajemstvím prázdných chatrčí tam naproti. Proč se jim žebráci vyhýbají? Nakonec pokrčil mohutnými rameny, otočil se dovnitř, zavřel dveře a zastrčil závoru.

Lampa náhle zablikala a on s drsnou kletbou jediným pohledem zjistil, že olej v ní téměř vyhořel. Chtěl nejprve zavolat hospodského, pak si to ale rozmyslel a světlo sfoukl.

V hebké tmě se uložil úplně oblečený na lehátko, svalnatou pravici instinktivně našel a sevřel rukojeť meče. S očima upřenýma na korálky hvězd, stříbrně prosvítajících mezi mřížemi malých okének naslouchal šumotu palem a teplému vánku. Pomalu se propadal do říše snů a jen slabě, podvědomě vnímal údery mohutného bubnu přicházející odněkud z dálky, z pouště... To temné, hluboké dunění kůží potaženého dřevěného bubnu... Měkké, pomalé zvuky, vydávané napjatou kůží, rytmicky rozechvívanou růžovou dlaní černé ruky...

2. Hyeny noci

Byl to zvuk kradmo otevíraných dveří, který Cimmeřana probudil. Neprobudil se se zatemněnými smysly jako civilizovaní lidé, napůl omámený spánkem. Probudil se okamžitě, s mozkem i svaly zcela bdělými a přesně věděl, co přerušilo jeho spánek. Bez jediného pohybu vyčkával ve tmě a viděl, jak se dveře,

kteřé vedly ven do dvora, pomalu otvírají. Pás oblohy poseté hvězdami se rozšiřoval a v něm uviděl zarámovánu obludnou postavu, obrovský stín s širokými rameny a podivně deformovanou hlavou, která zastínila světlo hvězd.

Conan cítil, jak mu vstávají vlasy na zátylku. Byl si jist, že závoru zastrčil pevně. Jak se mohly dveře otevřít, nebyla-li v tom nadpřirozená moc? A ta hlava, která se rýsovala proti hvězdám, ta hlava nemohla patřit lidské bytosti. Všechny pověsti, které vyslechl ve stanech Zuagirů, o démonech, džinech a ifrítech, o pouštních skřetech a zjeveních, ty všechny mu teď v jediném okamžiku proběhly hlavou a na čele mu vystoupil studený pot. V té chvíli příšera vklouzla nehlučně do pokoje. Pohybovala se plíživým krokem a v přikrčeném postoji bojovníka. V tom okamžiku zachytilo Cimmeřanovo chřípí známý pach, ale to jej neuklidnilo, spíše naopak, protože zuagirské legendy tvrdily, že právě tak páchnou démoni.

Potichu Conan skrčil svoje dlouhé nohy pod sebe a meč sevřel pevně v ruce. Když zaútočil, byl to divoký a neočekávaný útok tygra, který udeřil jako blesk uprostřed klidné noci. Ani démon nemohl uniknout ocelovému peru v podobě člověka, který se na něj vrhnul. Conanův meč narazil na živoucí tělo. Pronikl masem a skřípěl na kostech. Pak s přidušeným zasténáním padla na podlahu těžká hmota. Conan se krčil v temnotě nad ní, krví potřísněný meč v ruce. Ucítil smrt, tak, jak ji cítí všichni divocí tvorové, ke kterým patřil. Vrhł pohled otevřenými dveřmi na dvůr, který se třpytil ve svitu hvězd. Branka ve zdi byla otevřená, ale dvůr byl prázdný.

Conan zavřel dveře, ale závoru už nezastrčil. Bezpečně se orientoval v tmavé místnosti, našel lampu se zbytkem oleje a zapálil ji. Snad bude olej ještě na pár minut stačit. V následujícím okamžiku se skláněl nad postavou, která ležela v kaluži krve na podlaze.

Byl to obrovitý černochoch, oděný pouze bederní rouškou. V jedné ruce ještě stále svíral obušek s hlavicí vytvořenou mohutně zauzlovanými kořeny. Černochovy vlasy byly za pomoci větviček a zaschlého jílu přetvořeny do podivného účesu s desítkami špičatých růžků. Tato ozdoba také způsobila, že hlava vetřelce vypadala ve tmě jako hlava příšery. Tím byla hádanka rozřešena. Conan odhrnul černochovi silné rty a s porozuměním zabručel, když se objevily zuby opilované do špiček.

Tím byla záhada cizinců, kteří se ztráceli z domu Arama Bakshe rozřešena a s ní i tajemství bubnů, tiše znějících pod palmami a jámy opálených kostí, té jámy, ve které se pod hvězdami peklo podivné, nezvyklé maso, zatímco černé stíny dřepěly okolo a čekaly na okamžik, kdy ukojí své děsivé choutky. Černý muž na zemi byl totiž otrok, který pocházel z darfarského kmene lidojedů.

Ve městě žilo mnoho jeho soukmenovců. Kanibalismus nebyl samozřejmě v Zamboule oficiálně povolen, ale Conan teď už věděl, proč se lidé na noc pečlivě zamykali a dokonce i žebráci se vyhýbali otevřeným prostranstvím a spali v místech, která se na noc dala zabarikádovat. Zasyčel odpořem, když si představil pokřivené, černé stíny plížící se sem a tam nočními ulicemi v honbě za lidskou kořistí, otrásl se hnusem nad lidmi jako je Aram Baksh, kteří jim umožní vniknout do vlastního domu. Hospodský nebyl démonem, byl něčím mnohem horším. Darfářští černoši byli proslulými zloději a bezpochyby část kradených věcí našla svou cestu v ruce Arama Bakshe. A ten platil cenu zboží v lidském mase.

Conan zhasl světlo, přistoupil ke dveřím, opatrně je otevřel a pozorně ohmatal ozdobné ornamenty na vnější straně. Brzo zjistil, že jeden z nich je pohyblivý a při jeho posunutí se odsouvá i vnitřní závora. Celý pokoj byl vlastně pastí, do které byli chytáni lidé jako divocí králíci. Tentokrát se však do pasti místo králíka chytil šavlozubý tygr.

Conan se vrátil k vnitřním dveřím pokoje, zvedl závoru a pokusil se je otevřít. Ani se nehnuły. Pak si vybavil mohutnou závoru umístěnou v chodbě. Aram se zajistil dobře, jak proti svým obětem tak proti svým divokým obchodním partnerům. Conan si připnul široký pás s pochvou, do které zasunul meč. Vyšel na dvorek a zavřel za sebou dveře. Neměl v úmyslu odkládat svůj rozhovor s Aramem Bakshem, kterého chtěl nejen seznámit se svými objevy, ale jak bylo možno soudit podle ruky sevřené na jílcí meče i s kusem chladné oceli. Přemýšlel, kolik ubožáků už bylo v té místnosti ubito ve spánku k smrti. Kolik mrtvých se odtud vydalo na krátkou poslední cestu, která vedla k háji datlových palem a končila na rožni nad jámou plnou horkého popela?

Na dvoře se zastavil. K jeho uším stále doléhalo temné dunění bubnu a zdálo se mu, že mezi palmami zahledl místy rudý záblesk plamenů. Kanibalismus znamenal pro černé Darfáře mnohem víc, než pouhé ukojení zvrhlých chutí. Byl jedním ze základů jejich náboženského kultu. Černí supové se tedy již slétli ke

společné hostině. Conan si nevzrušeně pomyslel, že pokud se jejich břicha dnes večer naplní lidským masem, jeho maso to nebude. Aby se dostal k Aramu Bakshovi, musel by přelézt jednu ze zdí, které oddělovaly menší dvorek od zbytku zahrady a stavení. Obě boční zdi byly velmi vysoké, pravděpodobně jako ochrana proti lidojedům. Ale Conan nebyl černocho, vychovaný v ploché krajině plné močálů, jeho svaly byly zoceleny na kolmých útesech rodné Cimmerie už v dětství. Přistoupil k patě bližší zdi a hledal nejvhodnější opory pro ruce a nohy, když k němu z cesty dolehl slabý výkřik.

V mžiku byl přikrčen u pootevřené brány a vyhlížel ven. Zvuk se ozval ze stínu chatrčí na protější straně ulice. Slyšel hlasitý, sípavý dech a neartikulované zvuky, jako by se někdo pokoušel vykřiknout se zakrytými ústy. Ze stínu se v té chvíli vynořil sražený hlouček postav a sunul se směrem k palmovému háji. Byli to tři obrovští černoši, kteří mezi sebou nesli štíhlé, zmítající se tělo. Conan zahlédl ve slabém světle záblesk bílých paží a v tom okamžiku se oběti podařilo s vypětím všech sil vyklouznout ze sevření krutých prstů. Byla to štíhlá mladá žena a než vběhla do stínu mezi chatrčemi, stačil si Conan všimnout, že je nahá jako v den, kdy přišla na svět. Černoši jí však byli v patách a za okamžik se ze stínu ozval výkřik plný úzkosti a hrůzy, který se zařezával až do morku kostí.

Conan, ve kterém tato odporná a neskutečná scéna vyvolala vlnu divokého vzteku a pomstychtivosti, se rozběhl přes cestu.

Ani oběť, ani jeho únosci si neuvědomili jeho přítomnost, dokud nezaslechli v jemném písku dusot měkkých sandálů. V té chvíli byl však už skoro u nich a vrhl se na ně s rychlostí divokého, horského větru. Dva černoši se obrátili a hrozivě pozvedli své silné kyje. Podcenili však rychlost, s jakou se Cimmeřan pohyboval. Než se stačili pohnout, padl jeden z nich s výkřikem na zem a rukama si svíral vnitřnosti, které mu vyhrézly z rozpáraného břicha. Úderu druhého obušku se Conan vyhnul s kočičí mrštností a těžká čepel zasvištěla v širokém oblouku. Černochova hlava odletěla z ramen, tělo udělalo ještě tři potácivé kroky a s rukama v posmrtné křeči rozrývajícíma vzduch se v rudé záplavě zřítilo k zemi.

Zbývající černocho odstrčil svou kořist a s přidušeným výkřikem se v panice rozběhl k městu. Conan mu byl v patách. Lidojeda poháněl strach, ale ještě před tím, než doběhl k první chýši ulice, cítil, že má za zády smrt. Zařval jako býk, který jde na porážku.

"Ty ďábelský pse!" vykřikl divoce Conan a vrazil svou čepel mezi černá ramena takovou silou, že více než polovina vyjela z tmavé hrudi. S výkřikem odumírajícím na rtech padl černocho na obličej. Conan se zapřel oběma nohama a vytrhl meč z jeho těla.

Nastalo ticho, přerušované jen vzdáleným šumotem palem. Conan zatřásl hlavou jako lev hřívou a divokým pohledem se rozhlédl kolem. Jeho touha po pomstě a po krvi ještě nebyla ukojena. Cesta i stíny však byly prázdné a žádný další nepřítel nebyl v dohledu. Bleskově se otočil při zvuku kroků, které se ozvaly za ním, ale byla to pouze zachráněná dívka, která k němu doběhla a položená právě prožitým nebezpečím a hrůzou se mu vrhla kolem krku.

"Jen klid, děvče," zahučel. "Už je to v pořádku. Jak tě vlastně chytili?"

Zablábolila mezi vzlyky něco nesrozumitelného. Když si ji prohlížel ve svitu hvězd, zapomněl na Arama Bakshe. Byla to bílá, i když velmi výrazná tmavovláská, pocházející z některé smíšené zamboulské rasy. Byla vysoká, štíhlá s pružným tělem, což mohl v nastalé situaci snadno zjistit. Obdiv mu zaplál v očích, když pohlédl na její nádherná ňadra a dlouhé nohy, které se stále ještě chvěly strachem a přestálou námahou. Položil jí ruku kolem štíhlého pasu a řekl uklidňujícím tónem: "Tak už se přestaň, holka, třást, teď jsi v bezpečí!"

Zdálo se, že ji ten dotyk přivedl k vědomí. Odhodila nazad hřivu černých, lesklých vlasů a vrhla přes rameno vystrašený pohled. Pak se ještě těsněji přimkla k Cimmeřanovi, jako by v tom doteku hledala bezpečí a jistotu.

"Chytili mě na ulici," řekla nejistě. "Byli schováni v jednom temném průchode – ty odporné, krivonohé opice! O něčem takovém se mi nezdálo ani v těch nejstrašnějších snech!"

"A co jsi dělala takhle pozdě v noci na ulici?" dotazoval se, fascinován hebkostí její sametové kůže, kterou cítil pod svými prsty.

Prohrábla si vlasy a upřela mu do tváře oči, které byly najednou jakoby prázdné. Zdálo se, že necítí ruku, která ji hladila.

"Můj mileneec..." řekla, "můj mileneec mě vyhnal na ulici. Dostal záchvat šílenství a pokusil se mě zabít. Prchala jsem před ním a padla jsem těm obludám přímo do rukou."

"Krasavice jako ty může přivést muže snadno k šílenství," odpověděl Conan a zabořil ruku do jejích lesklých vlasů.

Zatřásla hlavou jako někdo, kdo se probírá ze sna. Přestala se třást a její hlas byl už docela klidný.

"Všechno zavinil Totrasmek, nejvyšší kněz Hanumanova chrámu, který po mně sám touží – ten pes!"

"Za to ho nemůžeš odsuzovat," zasmál se Conan, "ta stará hyena má lepší vkus, než jsem si myslel."

Rychle nabírala duševní rovnováhu. "Můj mileneec je... mladý turanianský voják. Z nenávisti ke mně mu dal Totrasmek drogu, která vzbuzuje šílenství. Dnes v noci právě v tomto záchvatu vytáhl meč a ve svém běsnění mě chtěl zabít, ale podařilo se mi vyběhnout na ulici. Tam mě chytili černoši a odvěkli mě až... Co to bylo?!"

Conan už byl v pohybu. Nehlučně jako stín ji zavedl za nejbližší chatrč, do stínu pokroucených palm. Stáli v napjatém tichu a naslouchali blížícím se lidským hlasům. Konečně se hlasy přiblížily natolik, že jim bylo rozumět. Byla to skupina devíti až desíti černochů, kteří přicházeli směrem od města. Dívka sevřela Conanovu paži a bylo cítit, jak se zimničně chvěje.

V té chvíli už bylo snadno rozumět hrdelnímu jazyku černochů. "Naši bratři se už shromáždili okolo ohně. Neměli jsme štěstí, ale doufejme, že budou mít dost i pro nás!"

"Aram nám slíbil muže," zamumlal druhý a Conan v duchu Aramovi také něco slíbil.

"Aram své slovo drží," dodal další černoch, "z jeho hospody jsme už dostali mnoho mužů. Také za to dostává dobře zapláceno. Já sám jsem mu dal deset rolí hedvábí, které jsem ukradl svému pánovi. A u Seta, bylo to dobré hedvábí!"

Bosé nohy zapleskaly v prachu, jak černoši prošli kolem a hlasy pomalu slábly.

"Ještě, že ty mrtvoly leží ve stínu," zabručel Conan. "A kdyby se podívali do té Aramovy pastičky, našli by tam další. Tak, a teď pojďme odtud."

"Ano, a pospěšme si," prosila dívka, opět téměř na pokraji hysterie. "Můj mileneec v těchto chvílích bloudí ulicemi a co kdyby se mu stalo to, co mně!?"

"To je ale pěkně odporný zvyk!" zavrčel Conan, když se vydali k městu. Šli podél cesty, ale drželi se ve stínu křoví a chatrčí. "Proč se město těch černých psů nezabývá?"

"Vždyť jsou to drazí otroci," jaksi neochotně odpověděla dívka. "Je jich tolik, že by se mohli vzbouřit, kdyby nedostali lidské maso, po kterém tak touží. Zamboulští vědí, co se v noci plíží ulicemi a tak si dávají dobrý pozor, aby po setmění zůstali za zamčenými dveřmi. Jedině, když se stane něco neočekávaného, jako se to stalo mně, může se člověk ocitnout v nebezpečí. Ti černí vezmou každého, koho chytí, ale málokdy je to někdo jiný, než cizinec. A zamboulské občany nezajímají cizinci procházející městem. Lidé jako Aram Baksh cizince dokonce černochům prodávají. Je samozřejmé, že s občanem města by si to netroufli."

Conan si s nechutí odplivnul do prachu a za okamžik vyvedl svou společnici ze stínu na cestu, která se v těchto místech opět měnila v ulici, obklopenou domy z obou stran. Bylo mu proti mysli ukrývat se ve stínech.

"A kam chceš teď jít?" zeptal se. Nezdálo se, že by dívce vadila jeho ruka, kterou ji držel kolem pasu.

"Do mého domu, vzbudit služebnictvo," odpověděla. "Musí hledat mého přítele. Nechci, aby se ve městě... aby se knězi... prostě kdokoli dozvěděl o jeho záchvatech. On je – on má před sebou slibnou budoucnost. Třeba se nám podaří přivést ho k rozumu až ho najdeme."

"Až ho najdeme? My?" zavrčel Conan. "Proč si myslíš, že se mi chce strávit noc na ulicích honbou za nějakým bláznivým náměsíčníkem?"

Vrhla na něj rychlý pohled a správně pochopila záblesk, který se mu objevil v modrých očích. Každá trochu zkušená žena by poznala, že je ji ochoten následovat kamkoliv půjde, alespoň v této chvíli. Ale právě proto, že byla zkušená, nedala tuto skutečnost ani v nejmenším najevo.

"Prosím tě," začala a v hlase se jí chvěl pláč, "nemám nikoho, koho bych mohla požádat o pomoc a ty jsi byl tak hodný..."

"No dobře, dobře," odpověděl. "A jak se vlastně jmenuje ten mladý hříšník?"

"No, Alafdal. Já jsem Zabibi – tanečnice. Často jsem tančila před samotným satrapou – chánem

Yungirem a jeho milenkou Nefertari a před nejvznešenějšími pány a dámami Zambouly. Zalíbila jsem se Totrasmekovi, ale protože jsem odmítla jeho návrhy, učinil ze mne nevinný nástroj své pomsty proti Alafdalovi. Žádala jsem Totrasmeka o nápoj lásky a podcenila jsem sílu jeho nenávisti a úskočnosti. Dal mi drogu, kterou jsem měla namíchat svému milenci do vína a Totrasmek přísahal, že až ji Alafdal vypije, zamiluje se do mě víc, než kdykoliv předtím a splní každé mé přání. Skutečně se mi podařilo prášek zamíchat do vína. Ale když se Alafdal napil, posedlo jej divoké šílenství a začal vyvádět příšerné věci, jak jsem ti už vyprávěla. Proklínám Totrasmeka toho odporného hada – ach! Pohled'!"

Křečovitě se zachytila jeho ruky a oba zůstali stát bez hnutí na místě. Byli právě v obchodní čtvrti plné stánků, v tuto pozdní hodinu opuštěných a neosvětlených. Procházeli kolem úzké uličky a v jejím ústí stál tichý a nehybný muž. Hlavu měl skloněnou, ale Conan zachytil zlý záblesk nepřírozeně rozšířených očí, které je zpod obočí bez jediného mrknutí pozorovaly. Conana přeběhl mráz. Ne proto, že muž držel v ruce obnaženou šavli, ale proto, že z celého jeho nepřírozeného a nehybného postoje vyzařovalo šílenství. Conan odstrčil dívku a tasil svůj meč.

"Nezabíjej ho," prosila. "Při Setově jméně, jen ho nezabíjej! Jsi silný, stačí, když jej zneškodníš!"

"Uvidíme," odpověděl krátce, přikrčil se, napřáhl pravou ruku s mečem kupředu a levou zaťal v pěst, která v slabém světle vypadala jako mohutná palice.

Postoupil opatrně několik kroků k ústí uličky. Turaniánci vyrazil příšerný smích a zaútočil. Když se přiblížil na dosah, rozmáchl se zakřivenou šavlí a pozvedl se na špičky, aby mohl do úderu vložit celou váhu těla. Conan úder odrazil svou vlastní čepelí a vzápětí se omráčený útočník, zasažený drtivou ranou Conanovy levice zřítíl do prachu.

Dívka se vrhla kupředu a poklekla u ležícího těla. "Neuhodil jsi příliš silně? Snad u bohů, není mrtev!"

Conan se rychle sehnul, otočil muže na bok a hbitými prsty jej pečlivě ohledal.

"Nic mu není," ušklíbl se. "Trochu krvácí z nosu, ale to je běžné při pořádné ráně do brady. Za chvíli přijde k sobě a možná, že mu to vyčistí hlavu. Zatím mu pro jistotu svážu ruce opaskem. Tak. A kam teď chceš, abych jej odnesl?"

"Počkej!" přiklekla k nehybnému tělu, pozvedla spoutané paže a pečlivě je prohmatala. Pak zklamaně zakroutila hlavou a vstala. Přistoupila k obrovskému Cimmeřanovi a položila mu štíhlé dlaně na klenutý hrudník. Její oči, které zářily v slabém světle jako dýmky, se upřely do jeho.

"Ty jsi skutečný muž. Pomož mi! Totrasmek musí zemřít! Zabij ho! Zabij ho pro mě!"

"Mám strčit krk do turaniánské oprátky?" odsekl. "A proč? Nikdy!" Štíhlé paže, pevné ale něžné se mu ovinuly kolem krku. Její plné tělo se k němu pevně přitisklo. "Hyrkaniánci Totrasmeka nenávidí. Setovi knězi se ho bojí. Je to prašivý pes, který ovládá lidi pletichami a strachem. Já věřím v Seta, Turaniánci v Erlíka, ale Totrasmek přináší své oběti Hanumanovi – Prokletému! Turaniánští šlechtici se bojí jeho černé magie a toho, že ovládá většinu míšenců ve městě. Proto ho také nenávidí. Dokonce i chán Yungir a jeho milénka Nefertari se ho bojí a nenávidí ho. Kdyby byl v noci ve svém chrámu zabit, nikdo by po jeho vrahovi příliš nepátral."

"A co jeho kouzla?" zeptal se Cimmeřan.

"Ty jsi přece námezdný válečník," odpověděla. "Riskovat život patří k tvému zaměstnání."

"Za dobrou odměnu," připustil.

"A tu také dostaneš," vydechla a vystoupila na špičky, aby mu viděla přímo do očí.

Blízkost toho překrásného těla mu vzpěnila krev v žilách. Její vonný dech mu pronikal až do mozku.

Když ji však jeho paže již svíraly do náruče, obratně mu vyklouzla.

"Počkej, nejdřív práci!"

"Jaká bude odměna?" zeptal se zadýchaně.

"Zvedni ho a půjdeme," neodpověděla přímo na jeho otázku. Cimmeřan se sehnul a bez nejmenší námahy zvedl nehybné tělo na své mohutné rameno. V té chvíli měl pocit, že by mohl stejně snadno vyvrátit ze základů palác samotného chána Yungira. Dívka šeptala do ucha nehybného muže zamilovaná a uklidňující slůvka. Bylo vidět, že Alafdala upřímně miluje. Ať už její slib Conanovi zahrnoval cokoli, její vztah k Alafdalovi to neovlivnil. Ženy jsou v těchto věcech mnohem praktičtější, než většina mužů.

"Následuj mě," rychlým krokem se vydala ulicí, zatímco Cimmeřan se jí bez ohledu na své bezvládné břemeno držel v patách. Byl ve střehu a hlídal každou temnou uličku a každý průchod, který míjeli, ale

nespatřil nic podezřelého. Všichni darfarští černoši už byli bezpochyby shromážděni v palmovém háji. Dívka konečně zahrula do úzké uličky a asi v polovině opatrně zaklepala na bohatě zdobené dveře. Téměř ihned se v horní části dveří otevřela špehýrka a v ní se objevila černá tvář. Dívka se nahnula až k okénku a cosi rychle šeptala. Závory zaskřípaly v ložiskách a dveře se otevřely. Zarámován matným světlem mosazné lampy se na prahu objevil obrovský černoch. Rychlý pohled Conanovi potvrdil, že není z Darfaru. Jeho zuby nebyly opilované a kudrnaté vlasy měl ostříhány nakrátko. Conan v něm poznal příslušníka kmene Wadai.

Na Zabibin pokyn předal Conan nehybné tělo černochovi a dohlédl na to, aby bylo uloženo na pohodlný divan. Alafdal zatím nejevil nejmenší známky života. Úder, který jej zbavil vědomí, by pravděpodobně zastavil v běhu i divokého býka. Zabibi se nad ním na okamžik nervózně sehnula, pak se však vzpřímila a pokynula Cimmeřanovi.

Dveře za nimi zapadly tiše, ale zvuk klíče se hlasitě rozlehl tmavou uličkou. Špehýrka se zasunula a za ní se ztratil i nažloutlý svit lampy. Na slabě osvětlené ulici uchopila Zabibi Conana za ruku. Bylo cítit, že se slabě chvěje.

"Nezradíš mě?"

Zavrtěl hlavou a hřívá rovných, černých vlasů se mu rozlétla okolo ramen.

"Dobře, tak mne tedy následuj do Hanumanovy svatyně, a bohové necht' ochraňují naše duše!"

Jako nehmotné stíny procházeli tichými ulicemi. Nemluvili. Možná, že dívka myslela na svého milence, ležícího ve žlutém svitu mosazné lampy v bezvědomí na hedvábných poduškách, nebo na hrůzy, které je očekávají v Hanumanově chrámu, střeženém duchy a démony. Barbar myslel jen a jen na ženu, která mu tak pružně kráčela po boku. Cítil vůni hebkých vlasů a pleti a smyslné kouzlo její přítomnosti vyplnilo všechny jeho myšlenky.

V jedné chvíli zaslechli zazvonění mosazí okovaných bot na dláždění a skryli se pod tmavou klenbou nejbližšího průchodu, zatímco kolem procházela četa pelišťských strážných. Bylo jich patnáct, pochodovali v sevřeném útvaru, píky připraveny. Tři poslední měli štíty zavěšeny na zádech tak, aby je chránily před zákeřnou ranou nožem. Plíživá hrozba černých lidojedů nenechávala zřejmě klidnými ani vojenské hlídky.

Jen co se zvonění okovaných sandálů vzdálilo, vynořili se Conan a jeho společníci ze stínu a pospíchali dále. Zanedlouho dorazili k volnému prostranství, na němž stála nízká budova s plochou střechou, která byla jejich cílem.

Hanumanův chrám stál osamocen uprostřed rozlehlého náměstí, které leželo tiché a bez života, ozářené jen svitem hvězd. Chrám obklopovala nevysoká mramorová zeď, ve které byl přímo proti vstupu do budovy široký vjezd. Byl volně přístupný, nechráněný ani bránou, ani mříží.

"Proč si ti černí nehledají kořist tady," zahučel Conan. "Vždyť přístup do chrámu je úplně volný!"

Ucítil, jak se k němu Zabibi těsněji přitiskla a zachvěla se.

"Bojí se Totasmeka, jako všichni v Zamboule, jako sám chán Yungir a jeho Nefertari. Pojd'! Pospěšme si, než se má odvaha rozplyne jako dým!"

Dívčin strach byl očividný, ale hlas jí zněl pevně. Conan vytáhl meč a první vkročil otevřeným vchodem. Věděl už něco o podivných zvycích východních kněží a byl si vědom toho, že vetřelce v Hanumanově chrámu může potkat téměř jakákoliv hmotná i nehmotná hrůza. Věděl i to, že ani on, ani dívka už se z chrámu nemusí dostat živí, ale tolikrát předtím už život riskoval, že se těmto myšlenkám nepoddával.

Vstoupili na mramorem dlážděné nádvoří, které se ve světle hvězd matně lesklo. Krátké, mramorové schodiště vedlo vzhůru ke vstupu do chrámu, lemovaného štíhlými pilíři. Obrovská bronzová brána byla otevřena dokořán a tak tomu bylo již po staletí. Uvnitř však žádný uctíváč nepálil své oběti bohu. Za dne se v chrámu vystřídalo mnoho věřících, kteří kladli oběti na černý oltář opičího boha. V noci se však lidé Hanumanovu chrámu vyhýbali tak, jako se divoký králík vyhne hadímu hnízdu.

Zapálené kadidelnice zaplavovaly vnitřek chrámu měkkým, strašidelným svitem a vytvářely tak zdání neskutečnosti. Blízko zadní stěny, za černým, kamenným oltářem seděl bůh, nehybné zřítelnyce upřené ke vchodu, kterým po staletí vcházeli do chrámu jeho uctíváči i oběti. Od vstupního prostoru vedl k oltáři mělký žlábek, a cestička vyšlapaná v kameni a když ji Conan ucítil pod nohama, ustoupil rychle stranou, jako by šlápl na hada. Ta cesta byla vyšlapána podklesávajícími nohama tisíců těch, kteří vzápětí s

výkřiky bolesti zemřeli na černém oltáři nelítostného Hanumana.

Hanuman, ještě zrudnější v blikavém světle se na ně z výšky divoce šklebil. Neseděl jako obyčejná opice, ale jako člověk, s nohama zkříženýma, ale jeho vzhled nebyl o to méně zvířecký. Socha byla vytesána z černého mramoru, ale v očích měla zasazené dva velké rubíny, které zářily rudě a chtivě, jako uhlíky pekelného ohně. Obrovské tlapy měl položeny v klíně, dlaněmi vzhůru, prsty s dlouhými drápy roztažené a připravené k uchopení kořisti. V úmyslném zdůraznění jeho vzhledových odlišností, v divokém šklebu satyrského obličej se odrážel ohavný cynismus zdegenerovaného kultu, který jej uctíval. Dívka obešla sochu a pustila se k zadní zdi. Když zavadila plným bokem o koleno idolu, uskočila, jako by ji bodnul štír. Mezi širokými zády sochy a zadní stěnou svatyně, zdobenou zlatými, plastickými listy byla asi třímetrová mezera. Na každé straně sochy byly ve zdi dveře vyřezané ze slonové kosti a zasazené do zlatého, klenutého oblouku.

"Ty dveře se otvírají do úzké chodby, každé z nich na jednom konci. Jednou jsem byla tam uvnitř, ale jen jednou," zachvěla se a pohnula krásnými rameny jakoby v hrozně a odpudivé vzpomínce. "Chodba má tvar podkovy, jejíž dva konce jsou obráceny sem. Totrasmekovy komnaty jsou umístěny v oblouku podkovy a tam je také vchod. Tady v té zdi ale existují tajné dveře, které vedou přímo do vnitřních prostor.

Začala rukama ohledávat hladký povrch zdi, na kterém nebyla vidět jediná spára, ani jediný výstupek. Conan stál za ní, meč v ruce a obezřetně se rozhlížel na všechny strany. Ticho a prázdnota chrámu povzbuzovaly jeho představivost a když se domýšlel, co všechno může ležet za blízkou zdí, připadal si jako divoké zvíře, které cítí past.

"Tady!" dívka konečně našla skryté pero a ve zdi černě zazíval čtvercový otvor. Pak vykřikla: "Sete!" a když se Conan otočil k ní, viděl obrovskou černou ruku, která se jí sevřela ve vlasech. Pak byla dívka vyzvednuta nelidskou silou a hlavou napřed zmizela v otvoru. Conan se ji pokusil zachytit, ale marně. Cítil, jak mu prsty sklouzly po její nahé paži, dívka vzápětí zmizela a otvor se zavřel. Jen za zdí bylo slyšet tlumené zvuky zápasu, slabý výkřik a dunivý smích, divoký a zlomyslný.

3. V sevření černých rukou

S hrubou kletbou se Conan rozmáchl a jílcem meče zasadil drtivý úder do místa, kde zmizel tajný vchod. Skryté dveře nepovolily a Conanovi bylo jasné, že budou z druhé strany dobře zajištěny. Otočil se a vrhl se k jednomu dveřím ze slonoviny. Než pozvedl meč, aby rozbil ozdobnou výplň, zkusil kliku levou rukou. K jeho údivu se bezhlučně otevřely a on stál v ústí dlouhé chodby, která se obloukem ztrácela v šeru, osvětlována jen slabou září kadidelnic, stejných jako v chrámu. V rámu dveří byla vidět těžká, zlatá závora a Conan ji lehce přejel špičkami prstů. Jenom muž, jehož smysly byly stejně bystré jako smysly vlka, mohl ucítit na závoře teplejší místa. Na to závoru někdo sahal – odsunul ji – před několika vteřinami. Celá záležitost Conanovi připadala víc a víc jako promyšlená past. Měl počítat s tím, že Totrasmek bude vědět, když někdo vstoupí do chrámu.

Když tedy vstoupí do chodby, vstoupí také do pasti, kterou mu kněz připravil. Ale Conan neváhal. Tam někde vevnitř, v slabě osvětlených místnostech byla zajatá Zabibi. Podle toho, co věděl o kněžích Hanumanových, byl si jist, že potřebuje nutně pomoc. Conan se kočičím krokem plížil chodbou, připraven udeřit doprava i doleva.

Po jeho levici se v obloucích rýsovaly dveře v pravidelných vzdálenostech. Zkoušel jedny po druhých. Všechny byly zamčené. Ušel asi pětasedmdesát kroků, když chodba zahrnula obloukem doleva tak, jak dívka popisovala. Ve vrcholu oblouku byly další dveře a ty se pod tlakem jeho ruky otevřely. Vstoupil do široké, čtvercové komnaty, která byla osvětlena lépe než chrám a chodby. Zdi byly z bílého mramoru, podlaha ze slonoviny, strop z rytého stříbra. Viděl divany potažené drahým saténem, zlatem vykládané podnožky ze slonoviny a uprostřed místnosti oválný stůl, zhotovený z jakéhosi lesklého kovu. Na jednom z divanů se povaloval člověk a hleděl ke dveřím, přímo na Cimmerana. Zasmál se, když na něj Conan vrhl udivený pohled.

Muž měl na sobě jen bederní roušku a řemínkové sandály, vysoko šněrované. Měl tmavohnědou až

černou pleť, nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy. Tmavé, těkavé oči zdůrazňovaly povýšený výraz jeho obličeje. Co do objemu a mohutnosti byl až děsivě obrovský. Na gigantických končetinách se mu při sebemenším pohybu vzdouvaly a převalovaly pletence svalů. Jeho ruce byly největší, jaké kdy Conan viděl. Pyšná sebedůvěra, pramenící z obrovské fyzické síly čísel z každého jeho pohybu.

"Proč nejdeš dál, barbare?" zvolal uštěpačně s přehnaně zdůrazněným gestem pozvání.

Conanovy oči začaly plát nebezpečným svitem. Pomalu vstoupil do místnosti, meč připravený k ráně.

"A ty jsi k čertu kdo?" zavrčel.

"Já jsem Baal–Pteor," odpověděl muž. "Kdysi dávno a v jiné zemi jsem míval ještě jiné jméno, ale tohle jméno je lepší. A proč mi to Totrasmek dal, to ti poví každá chrámová služebnice."

"Takže ty mu děláš hlídacího psa!" ušklíbl se Cimmeřan. "Dobrá, k čertu s ním i s tebou, ty hnědá kůže.

Kde je to děvče, které jsi sem zatáhl tou svou špinavou prackou?"

"Můj pán si s ní trochu pohraje," zasmál se Baal–Pteor. "Poslouchej!"

Ze dveří, ležících přímo proti těm, kterými Conan vstoupil, zazněl ženský výkřik, slabý a ztlumený vzdáleností.

"Ty mizerný grázle!" Conan postoupil o několik kroků k těmto dveřím, ale pak se zastavil a otočil s nejistým pocitem. Baal–Pteor se mu smál do očí a v tom smíchu bylo cítit hrozbu tak zřetelnou, že se Conan zachvěl. Před očima se mu mihl rudý závoj vražedného šílenství.

Vykořčil k Baal–Pteorovi, kotníky pravé ruky svírající meč bílé. Náhle na něj hnědý muž něco rychlým pohybem hodil – zářící krystalovou kouli, která vrhala tisíce odlesků v pochmurném světle.

Conan se instinktivně sehnul, ale koule se jakoby zázrakem zastavila ve vzduchu nedaleko jeho tváře.

Nespadla na zem. Visela ve vzduchu jakoby zavěšená na neviditelném vlákně asi půldruhého metru nad zemí. Zatímco na ni Conan v úžasu hleděl, začala se nejprve pomalu, ale pak stále rychleji točit. A jak se otáčela, současně rostla, zvětšovala a její jádro se zamlžilo. Nakonec vyplnila celou místnost. Pohltila ho. Ztratil se nábytek, zdi i posměšný úšklebek na tváři Baal–Pteorově. Conan byl ztracen v oslepujících záblescích namodralého svitu, pohybujícího se závratnou rychlostí.

Děsivý vítr zavyl okolo Conana, opřel se do něj plnou silou, pokoušel se jej srazit na kolena a vtáhnout do lesklého víru šílenství, který se před ním bláznivě točil.

S přidušeným výkřikem se Conan vrhl zpět až za zády ucítil pevnou zeď. V okamžiku, kdy se jí dotkl, iluze zmizela. Obrovská, vířící koule se ztratila jako propíchnutá bublina. Conan byl zpět v místnosti se stříbrným stropem, kolem nohou se mu vinuly obláčky jakési podivné mlhy a na divanu viděl povalujícího se Baal–Pteora, který se otrásal tichým smíchem.

"Ty synu prašivé čubky!" Conan se na něj vrhl. Mlha zavířila, zvedla se od podlahy a zaclonila mu výhled na obrovské, hnědé tělo. Conan se zapotácel v převalujícím se mraku, který jej oslepoval a měl pocit, že se ztrácí v neznámu. Pak se pokoj, hnědý obr i mlha náhle ztratili. Stál sám ve vysokém rákosí bahnitého močálu a řítil se na něj divoký býk se skloněnými rohy. Bleskově se vyhnul srpovitě zahnutým rohům ostrým jako břitva, vnořil meč za levou přední nohu zvířete a pocítil, jak pronikl žebry i srdcem. Vtom už to nebyl býk, který zmíral v bahnitě vodě, ale obrovský, hnědý Baal–Pteor. S kletbou mu Conan utál hlavu, ta se ale vymrštila ze země a zakousla se mu do hrdla dlouhými, zvířecími tesáky. Ani s nasazením všech sil si ji Conan nemohl od hrdla odtrhnout, dusil se a téměř odléval. Pak se ozval divný, pronikavý svistot, který jakoby zanikal v nezměrných prostorech vesmíru, pak Conanem pronikl náraz nezměrné, nepozemské síly a byl zpět.

Stál opět v místnosti s Baal–Pteorem, kterému seděla hlava pevně na ramenou a který se mu z lehátka očividně posmíval.

"Hypnóza!" zahučel Conan, přikrčil se a doširoka se rozkročil.

Oči mu plály. Ten hnědý pes si s ním jen pohrával! Baval se na jeho účet. Ale tyhle hlouposti, tyhle dětské hrátky s mlhou a stíny myšlenek mu nemohou ublížit. Je třeba pouze skočit dopředu, udeřit a z toho oddaného ministranta bude jen mrtvola ležící v prachu u Conanových nohou. Tentokrát se nedá ošálit žádným stínovým zjevením. Ale přeci se dal.

Za ním se ozvalo krev zmrazující zavrčení. Jediným bleskovým pohybem se otočil a tál po leopardovi, který se krčil ke skoku na oválném stole. Ve chvíli, kdy zvíře zasáhl, představa zmizela a čepel s ohlušujícím nárazem zasáhla sklovitě lesklou desku. Okamžitě si uvědomil, že něco není v pořádku.

Čepel pevně ulpěla na stole! To už nebylo žádné mámení smyslů. Stůl byl obrovským magnetem. Uchopil rukojeť pevně oběma rukama, když jej hlas, který mu zazněl přímo za zády, přiměl k otočení. Hleděl přímo do očí hnědému obrovi, který konečně opustil své pohodlné lůžko. Baal–Pteor se před ním tyčil v sebevědomém postoji. Byl o maličko vyšší než obrovský Cimmeřan a mnohem těžší. Byl jako děsivé zosobnění hrubé síly. Mohutné ruce byly nepřírozně dlouhé a gigantické dlaně se pomalu otvíraly a zavíraly, jakoby bez vědomí jejich majitele. Conan pustil meč a bez jediného slova pozoroval svého protivníka přivřenýma očima.

"Chci tvoji hlavu, Cimmeřane!" zařval Baal–Pteor, "připravím tě o ni holýma rukama, ukrotím ti ji jako kohoutovi. Tak synové Khosaly nabízejí své oběti Yajurovi. Barbare, před tebou stojí škrtič z Yota–Pongu! Byl jsem jako dítě vybrán Yajurovými knězi a od malička, jako dítě, chlapec, jinoch a konečně muž jsem byl cvičen v umění, jak zabít holýma rukama. Neboť jen takové oběti přijímá Yajur! Miluje krev, a proto ani kapka nesmí uniknout z žil jeho oběti, aby dostal vše, co mu náleží. Když jsem byl dítě, dávali mi nemluvnata, která jsem dusil, když jsem byl chlapcem, škrtil jsem mladé dívky. Jako mladík jsem se cvičil na ženách, starcích a nedospělých chlapcích. Teprve když jsem přestoupil práh mužství, dostal jsem dospělého muže a toho jsem s pýchou obětoval na oltáři Yota–Pongu. Léta jsem tak nabízel oběti Yajurovi. Stovky krků praskly pod stiskem těchto prstů," a zahýbal prsty před Cimmeřanovými planoucímá očima. "Proč jsem musel přehnout z Yota–Pongu, abych se stal Totrasmekovým služebníkem, do toho ti nic není. Za chvíli překročíš práh pekla a tam není zvědavosti! Khosalští kněží, Yajurovi škrtiči jsou tak silní, že se o tom obyčejným lidem ani nezdá. A já, já jsem byl silnější, mnohem silnější, než kterýkoliv z nich! Těmato rukama, barbare, ti zakroutím krk!"

S rychlostí dvou útočících kober vyletěly hnědé ruce a sevřely se Conanovi na hrdle. Cimmeřan se nepokusil ani uhnout, ani ruce odrazit, ale jeho vlastní ruce sevřely býčí šíji obrovského Khosalana. Baal–Pteorovy oči se údivem rozšířily, když ucítil pod prsty silné provazce svalů, které chránily barbarův krk. Se zavrčením napnul svou nadlidskou sílu a pletence svalů a šlach vystoupily na mohutných pažích. Pak mu však ze rtů uniklo přidušené zalapání po dechu a to v okamžiku, kdy se Conanovy prsty na jeho krku sevřely. Na okamžik tam oba stáli nehybně jako sousoší, obličej zkrivené nesmírným úsilím a s pulzujícími žilami, které jim vystupovaly na spáncích. Conanovy rty náhle odhalily bílé zuby v divokém úšklebku. Oči Baal–Pteorovy se jakoby rozostřily a pomalu se v nich objevovalo nesmírné překvapení spolu se zábleskem strachu. Oba muži stáli jako vytesaní z kamene, jen svaly na pažích a široce rozkročených nohách se chvěly nadlidským úsilím. Oba však obklopovala aureola síly, síly, která překračovala lidská měřítka, síly, která mohla vyvracet stromy a drtit lebky býků.

Náhle mezi Baal–Pteorovými pootevřenými rty unikl hlasitý stěn. Jeho tvář začala červenat. Oči mu teď zřetelně naplnil strach. Zdálo se, že mu svaly už už protrhnou napjatou kůži paží a ramen, ale svaly Cimmeřanova mohutného krku nepovolily. Cítil je pod svými prsty tvrdé jako sametem obalená ocelová lana. Zato jeho vlastní maso se bortilo pod železným stiskem Cimmeřanových prstů, které se nořily stále hlouběji povolujícími svaly, blíž krční tepně a dýchací trubici.

Sošná nehybnost dvojice byla náhle porušena divokým pohybem, když se Khosalan začal kroutit a svíjet v marném pokusu o vyproštění. Pustil Conanův krk, uchopil jej za zápěstí a pokoušel se odtrhnout od svého krku tyto neúprosné prsty.

Náhlým pohybem jej Conan zatlačil zpět tak, že Baal–Pteor narazil křížem na hranu magnetického stolu. Přes jeho okraj ho pak začal pomalu ohýbat dozadu, víc a víc, až Khosalanova páteř hrozila prasknutím. Conanův smích byl nelitostný a zazvonil jako ocelový kruh.

"Hlupáku," téměř zašeptal, "řekl bych, že jsi ještě nikdy v životě nenarazil na opravdového severana. Považoval ses za silného, protože jsi dokázal zlomit vaz zženštilým mužům civilizovaných zemí? Těm ubohým slabochům, kteří mají svaly jako zpuchřelé provazy? Při krvi mých předků! Musel bys zlomit vaz divokému cimmerskému býku, aby ses mohl považovat za silného! Já jsem to dokázal dřív, než mne přijali mezi muže! A dělal jsem to takhle!"

S divokým trhnutím zkroutil Baal–Pteorovu hlavu s takovou silou, že vytřeštěná tvář hnědého obra se otočila dozadu, přes levé rameno a páteř praskla jako trouchnivá větev.

Conan pustil bezvládné tělo na zem a obrátil se zpět ke svému meči. Uchopil jílec oběma rukama a pevně se rozkročil. Po mohutné hrudi mu stékaly pramínky krve z ran, které mu způsobily na krku

Baal–Pteorovy nehty. Černou hřívu měl slepenou potem, krůpěje potu se mu perlily i na obličej. Hrudník se mu divoce zvedal. Přesto, jak zesměšňoval Baal–Pteorovu sílu, nelidský Khosalan byl pro Conana víc než důstojným soupeřem. Poprvé v životě narazil Cimmeřan na někoho, kdo se mu silou téměř vyrovnal. Nečekal, až se vydýchá, ale napjal všechnu svou sílu a mohutným trhnutím osvobodil meč ze zajetí magnetické síly. V následujícím okamžiku už otvíral dveře, za kterými předtím zazněl výkřik. Ocítl se v další úzké chodbě, lemované po obou stranách stejnými dveřmi ze slonoviny, jako v hlavní chodbě. Na konci přepažoval chodbu sametový závěs. Za ním se ozývaly divoké tóny ďábelské melodie, jakou Conan ještě v životě neslyšel ani v nejhroznějších snech. Vpleteny v tyto příšerné tóny se ozývaly udýchané, hysterické vzlyky ženy. Conan stiskl pevně meč a neslyšně jako kočka se rozběhl chodbou.

4. Tančí, děvče, tančí!

Když byla Zabibi vtažena za vlasy tajným vchodem do místnosti za zdí, první, co ji v nesouvislých myšlenkách napadlo, bylo, že nastala hodina její smrti. Instinktivně zavřela oči a čekala, kdy dopadne smrtelný úder. Místo toho s ní však někdo divoce smýknul na mramorovou podlahu, takže si odřela kolena a bok. Pomalu otevřela oči a opatrně se rozhlédla kolem. V té chvíli se za stěnou ozval tlumený náraz jakéhosi těžkého předmětu. Nad sebou spatřila hnědého obra, oděného jen bederní rouškou a u protější stěny místnosti, ve které se ocitla, seděl na lehátku tučný, zavalitý muž, s buclatýma, bílýma rukama, jehož oči připomínaly oči hada. Zeď za ním byla zakryta drahocenným sametovým závěsem. Po těle jí přeběhl mráz, protože toto byl Totrasmek, Hanumanův nejvyšší kněz, který už po léta opřádal Zamboulou lepkavými pavučinami své moci.

"Barbar se pokouší prorazit si cestu násilím," řekl Totrasmek s posměchem. "Ale závora vydrží!"

Dívka si všimla široké, zlaté závory, která zajišťovala tajné dveře zevnitř. Závora i její ložiska by musely vydržet i nápor slona.

"Běž a otevři mu jedny z dveří, Baal–Pteore," přikázal Totrasmek, "pak ho zab ve čtvercové místnosti na druhém konci chodby!"

Khosalan se hluboce uklonil a vyšel jedněmi z četných bočních dveří. Zabibi povstala a upřela vystrašené oči na kněze, jehož zrak zálibně spočíval na jejím nahém těle. To jí nevadilo, zamboulská tanečnice byla na nahotu zvyklá. Ale krutost, která mu vyzařovala z očí, ji rozechvěla po celém těle.

"Takže jsi za mnou opět přišla potěšit mě v mé samotě, co krasavice?" zapředl s předstíranou náklonností, "je to pro mne neočekávaná čest! Měl jsem pocit, že se ti tu při poslední návštěvě příliš nelíbilo a ani jsem se neodvážil doufat, že bys přišla ještě jednou. A přitom jsem se snažil ze všech svých chabých sil, abys tady zažila něco zajímavého!"

Zamboulské tanečnice se neumí červenat, ale v Zabibiných rozšířených očích se objevil záblesk hněvu, nikoliv strachu.

"Ty tlusté, odporné prase! Dobře víš, že tady nejsem proto, že bych k tobě chovala tu sebemenší náklonnost!"

"Jistě," zasmál se škodolibě Totrasmek. "Vlezla jsi sem jako ovce, plížila ses nocí s hloupým barbaram, který mi měl podržnout krk! Proč usiluješ o můj život?"

"Ty dobře víš proč!" vykřikla, protože věděla, že je marné zapírat.

"Myslíš na svého milence," znovu se zasmál. "Řekl bych podle toho, že jsi se pokusila připravit mě o život, že tu výtečnou drogu, kterou jsem ti dal, skutečně zhltnul! Konečně, vždyť sis o ni řekla. A neposlal jsem ti snad to, co sis přála, z čisté lásky, kterou k tobě chovám?"

"Chtěla jsem jen něco, po čem by na pár hodin usnul," řekla zatrpkle. "A ty? Tvůj služebník mi přinesl drogu, po které propadl záchvatu šílenství. A já byla tak hloupá, že jsem ti důvěřovala! Měla jsem vědět, že všechno to okázalé přátelství je pouze lež a klam, kterým zastíráš svou nenávist a pomstychtivost."

"Pročpak jsi vlastně chtěla svého milence uspat?" odpověděl otázkou. "Chtěla jsi mu ukrást tu jedinou věc, kterou by ti nikdy a za nic na světě nedal. Prsten s kamenem, kterému se říká Khoralská hvězda – prsten ukradený ophirské královně, která by zasypala zlatem a drahými kameny každého, kdo by jí šperk vrátil. Nikdy by ti prsten dobrovolně nedal, protože ví, jaké kouzlo prsten skrývá. Když člověk ví,

jak s ním zacházet, má ve své moci srdce každé osoby opačného pohlaví. Chtěla jsi mu prsten sebrat, protože jsi měla strach. Strach z toho, že dvorní mágové to tajemství odhalí a on tě opustí, aby se vydal dobývat ženy, které vládnou královstvím tohoto světa. Ty bys šperk prodala zpět ophirské královně, která umí využít jeho moci a ta by jej zase použila proti mně. Tak to udělala už v minulosti, než jí prsten ukradli."

"A proč jsi prsten chtěl ty?" zeptala se zachmuřeně.

"Vím, jak využít jeho sílu. Síla mého čarodějného umění by se zdvojnásobila!"

"Tak dobře, konečně jsi dosáhl svého. Dostal jsi, co jsi chtěl."

"Cože? Co tím myslíš? Já prsten přeci nemám!"

"Proč se unavuješ lhaním?" odsekla zlostně. "Když mě vyhnal z domu a hnál se za mnou, měl prsten na ruce. Když jsem jej pak našla, už byl prsten pryč. Tvůj sluha jistě pozoroval dům a když jsem uprchla, musel mu ho vzít. K čertu s prstenem. Chci svého milence zpět, zdravého jako byl předtím. Ty jsi dostal prsten a potrestal jsi nás oba. Proč mu teď nevrátíš jeho myšlenky a přičetnost? Dokážeš to vůbec?" V jejím hlase zazněl úzkostlivý tón.

"Samozřejmě," ujistil ji a očividně se pásl na jejích nesnázích. Ze záhybů volného roucha vytáhl malou fialu. "Toto je šťáva zlatého lotosu. Když ji tvůj milenec vypije, vrátí se mu plné vědomí. Ano, já dovedu být milosrdný. Oba jste mnou opovrhovali a tupili jste mne a ne jednou, ale mnohokrát. On se stále stavěl na odpor mým přáním a plánům. Ale já budu milosrdný. Pojď a vezmi si ten lék," natáhl k ní ruku s fialou. Dívka hleděla na Totrasmeka a chvěla se touhou uchopit ampulku, zároveň se však obávala, že jde o krutý žert. Opatrně se přiblížila s nataženou rukou, už už se dotýkala vytouženého předmětu, když se kněz krutě zasmál a uhnul rukou z jejího dosahu. Na rty se jí drala kletba, když ji jakási nehluchá hrozba přinutila obrátit oči vzhůru. Od zlateného stropu padaly čtyři oblé mísy v barvě nefritu. Přikrčila se, ale žádná z nich ji nezasáhla. Padly okolo ní a jejich střepy vytvořily vrcholy čtverce, v jehož středu stála. Pak vykřikla. A znovu. Protože v každé hromádce střepů se zvedla hlava kobry s rozšířeným krkem. Jedna z nich vzápětí zaútočila na její nahé nohy. Instinktivně uskočila stranou a tím se dostala na dosah hada v protějším rohu a opět musela bleskově reagovat, aby se vyhnula útoku odporné plazí hlavy. Byla polapena v děsivé pasti. Všichni čtyři hadi se vztyčenými hlavami neúnavně útočili na její chodidla, kotníky, lýtka, stehna i boky, prostě na každou část jejího nádherného těla, které se ocitlo v jejich dosahu. Přitom se hadi nepohnuli ani o píď z místa. Nemohla je ani přeskočit, ani proběhnout mezi nimi do bezpečí. Mohla se pouze točit a uskakovat a prohýbat tělo, aby se vyhnula jejich útokům. Pokaždé se však dostala na dosah jiného hada, takže byla nucena udržovat se neustále v bleskovém pohybu. Prostor, ve kterém se mohla pohybovat, byl velmi omezený a hadí hlavy nad rozšířenými klobouky ji neustále ohrožovaly. Jedině nejlepší z proslulých zamboulských tanečnic mohla přežívat v tomto d'ábelském čtverci.

Proměnila se v pohyb sám. Hadí hlavy ji mýjely často jen o vlas. Byl to děsivý souboj, ve kterém stála rychlost jejich nohou, paží, myšlenek a tanečního umění proti nepředstavitelné rychlosti šupinatých netvorů, které její nepřítel vyčaroval doslova ze vzduchu.

Odněkud se ozvaly vysoké a tlumené tóny podivné, zlé melodie, které se mísily s nepřátelským sykotem útočících kober. Melodie připomínala svistot nočního větru v prázdných očních důlcích vybělené lidské lebky. I při vši hrůze si tančící dívka náhle uvědomila, že hadi už neútočí náhodně, ale řídí se vysokými tony příšerné hudby. Jejich hlavy se pohybovaly podle podivného, ale pravidelného systému a nutily tak její tělo točit se, skákat a prohýbat v určitém rytmu. Divoký pohyb, kterým vířila, byl směsí vynucených tanečních figur, proti kterým by se ta nejnestoudnější zamboulská tarantela zdála být tancem klidným a počestným. Zabibi, které se zvedal žaludek studem a ponížením jakoby zdálky slyšela nenávistný a zlomyslný smích svého mučitele.

"To je kobří tanec, má milovaná," smál se Totrasmek. "Tak tančily před dávnými časy panny zasvěcené Hanumanovi. Pochybuji však, že se někdy před jeho zrakem objevila taková rychlost, krása, půvab a ženskost! Tanči, děvče, tanči! Jak dlouho se vydržíš vyhýbat zubům jedovatého národa? Minuty? Hodiny? Stejně se nakonec unavíš. Tvá malá chodidla začnou klopýtat, tvé dlouhé nohy ztratí jistotu, tvé půvabné boky se budou pohybovat pomaleji. Pak se jedované zuby mých služebníků zaboří do bílé pokožky..."

Závěs za jeho zády se zavlnil, jakoby závanem silného větru a Totrasmek zavyl jako divoký pes. Oči se mu rozšířily a rukama křečovitě sevřel dlouhou, ocelovou čepel, která se mu náhle vynořila z hrudi. V tom okamžiku hudba zmlkla. Dívka se omámeně zapotácěla, vypadla z rytmu a v hrůze vykřikla. Očekávala pronikavou bolest, způsobenou ostrými hadími zuby. V okamžiku, kdy se Totrasmek zřítíl z lehátka na koberec, čtyři kobry se změnilly ve čtyři proužky modravého dýmu, který neškodně stoupal ke stropu.

Zpoza závěsu vyšel Conan a do bohatě zdobené látky si klidně utřel meč. Pozoroval celou scénu už chvíli škvírou mezi polovinami závěsu, viděl pouze dívku, tančící mezi čtyřmi spirálami modravého dýmu a záda muže, který se dívce jízlivě vysmíval. Věděl, že ubožačka vidí úplně něco jiného a jednal. Ani čaroděj neodolá dobré oceli, jak Conan v duchu spokojeně konstatoval.

Zabibi klesla na zem, ale ve chvíli, kdy k ní Conan vykročil, potácivě se vztyčila, přestože se jí dlouhé nohy ještě chvěly vyčerpáním.

"Fiálu," vydechla, "tu fiálu!"

Totrasmek stále svíral v tuhnoucí, ruce skleněnou ampulku. Bezohledně mu ji vytrhla ze sevřených prstů a pak začala chvatně prohledávat jeho oděv.

"Co, k čertu, tak zoufale hledáš?" ptal se Conan.

"Prsten, prsten, který ukradl Alafdalovi. Musel mu ho ukrást, když se můj milenec šílený potuloval ulicemi Zambouly. U všech Setových d'áblů!"

Nakonec došla k závěru, že Totrasmek prsten nemá. Začala prohledávat celou místnost, párala potahy lehátek, strhávala závěsy a obracela všechny nádoby dnem vzhůru.

Pak se zarazila a odhodila si z čela pramen zpocených vlasů: "Zapomněla jsem na Baal–Pteora!"

"Ten už je v pekle a ani tam mu už nikdo zlomený vaz nespraví!"

Vyjádřila bez zábran silné nadšení nad touto novinkou, ale vzápětí divoce zaklela.

"Tady nemůžeme zůstat. Brzo se začne rozednívat. Nižší kněží se mohou v chrámu objevit každou chvíli a kdyby nás tady našli s touhle mrtvolou – lidé by nás roztrhali na kusy. Ani Turaniánci by nás nezachránili." Odsunula závoru na tajných dveřích a za chvíli už byli venku. Rychlými kroky se vzdalovali od tichého čtverce, v jehož středu se zachmuřeně tyčil Hanumanův chrám.

Když o chvíli později procházeli úzkými, klikatými uličkami, položil Conan své společníci na rameno těžkou ruku.

"Nezapomínej na slíbenou odměnu...!"

"Nezapomněla jsem," a obratně se mu vyvinula, "ale nejdřív musím vidět Alafdala!"

O několik minut později je vpouštěl černý otrok malými dvířky. Mladý Turaniánc ležel na lehátku, nohy a ruce spoutány sametovými šňůrami. Oči měl otevřené, ale byly to oči zdivočelého psa. Na rtech měl hustou pěnu. Zabibi se otrásla.

"Otevři mu ústa!" přikázala a Conanovy železné prsty úkol snadno provedly.

Zabibi vyprázdnila fiálu do Alafdalových úst. Výsledek byl téměř kouzelný. Mladý muž se okamžitě uklidnil a divoké světlo v očích mu pohaslo. Vzhlížel k dívce jakoby v silném zamyšlení, ale v jeho očích se pomalu začala objevovat inteligence a poznání. Pak v okamžiku usnul přirozeným spánkem vyčerpaného člověka.

"Až se vzbudí, bude zdrav," řekla s jistotou a pokynula černému otrokovi.

S hlubokou úklonou jí vložil do dlaně těžký, kožený váček a pak jí přes ramena přehodil hedvábný plášť. Její chování se poněkud změnilo, když pokynula Conanovi, aby ji následoval ven z místnosti.

V oblouku, který se otvíral brankou do ulice se k němu otočila a narovnála se, plná jakési nové důstojnosti.

"Teď už ti musím říci pravdu," řekla, "mé jméno není Zabibi. Jsem Nefertari. A on se nejmenuje Alafdal a není pouhým kapitánem stráží. Je to Yungir chán, zamboulský satrapa..."

Conan neřekl ani slovo. Jeho tmavá, zjizvená tvář se ani nepohnula.

"Lhala jsem ti, protože jsem si netroufla odhalit pravdu nikomu," pokračovala. "Byli jsme sami, když chána přepadl první záchvat šílenství. Věděla jsem o tom jen já jediná. Kdyby se rozneslo, že vládce Zambouly je nepřítel, začaly by vzápětí vzpoury a nepokoje, přesně, jak to Totrasmek, který nás chtěl zničit, naplánoval."

Ted' vidíš, že odměnu, ve kterou jsi doufal, nemůžeš dostat! Vládcova milenkka není – nemůže být pro tebe! Ale bez odměny nezůstaneš. Tady máš!"

Podala mu objemný váček, který převzala od černocho. Zvonil zlatem.

"Ted' běž, a až vyjde slunce, přijď do paláce. Přesvědčím chána, aby tě jmenoval kapitánem palácové gardy. Ale pamatuj si, rozkazy budeš dostávat ode mne! Samozřejmě tajně. Tvůj první úkol bude prohledat Hanumanův chrám. Budeš samozřejmě hledat cokoli, co by vás přivedlo na stopu vraha toho ubohého kněze. Ale ve skutečnosti budeš hledat Khoralskou hvězdu! Musí být ukryta někde v chrámu! A až ji najdeš, okamžitě mi ji přineseš! Tak a ted' můžeš odejít," dodala vznešeně.

Beze slova přikývl, beze slova se otočil a vykročil dolů ulicí. Dívka, která za ním hleděla si nemohla nevšimnout, že v držení jeho širokých ramen a jistém kroku svalnatých nohou, není jediná známka toho, že by ho její totožnost zarazila, nebo překvapila.

V okamžiku, kdy Conan zahrnul za nejbližší roh, změnil směr cesty a zrychlil krok. Za malou chvíli dorazil do té městské čtvrti, jejíž hlavní částí byl koňský trh. Tam bušil na jedna vrata tak dlouho, až se v jednom okně v prvním patře objevilo nejprve světlo a pak vousatá tvář. Majitel se za použití šťavnatých výrazů vyptával, co znamená toto noční vyrušení.

"Chci koně," dožadoval se Cimmeřan, "nejrychlejšího koně jakého máš na prodej!"

"V noci nikomu neotvírám!" zavrčel obchodník.

Conan zazvonil zlatem v měšci.

"Ty otroku syna čubky! Nevidíš, že jsem bělejší než ty a sám. Pojď dolů a pospěš si, nebo při Cromovi ti ta vrata rozbijí!"

Za krátkou chvíli nato už Conan seděl na krásném, kaštanovém hřebci a projížděl Zamboulou na západ, k domu Arama Bakshe.

Když dorazil k cíli, a zahrnul do průchodu mezi zdi, která chránila hlavní budovu a zahradu datlových palm, ale nezastavil u hlavní brány. Zajel až k severovýchodnímu rohu budovy, zahrnul podle severní zdi a zastavil se až u severozápadního rohu. Tam nerostly žádné vysoké stromy, ale nevysoké křoví v hustých chumáčích. Conan seskočil a k jednomu z nich přivázal koně. Právě, když se chystal vylézt na koně, zachytil jeho ostrý sluch zvuk hlasů, doléhajících ze silnice.

Rychle vytáhl nohu ze třmene, odplížil se k rohu budovy a opatrně vyhlédl. Tři muži kráčeli po cestě k palmovému hájku a podle charakteristické chůze snadno poznal, že jsou to černoši. Při jeho tichém zavolání se zastavili a srazili se do pevného hloučku, když se k nim přiblížil s taseným mečem v ruce. Bělma jejich očí blýskala ve světle hvězd. Ve tvářích se jim zračila divoká, zvířecí touha, ale dobře věděli, že jejich tři obušky by byly jen slabou zbraní proti těžkému meči a Conan to věděl také.

"Kam jdete?" zeptal se přímo.

"Jdeme pomoci našim bratrům uhasit oheň tam v hájku," zněla neochotná odpověď. "Aram Baksh nám slíbil dlouhého vepře na dnešní večer, ale lhal. V lapacím pokoji jsme našli jen jednoho z našich bratrů – mrtvého. Dnes v noci zůstaneme hladoví!"

"A já myslím, že ne!" po Cimmeřanově tváři přeletěl vlčí úsměv. "Aram Baksh vám toho muže dá. Vidíte támhlety dveře?"

Ukázal na malou branku, okovanou železnými pásy, zasazenou uprostřed západní zdi.

Opatrně ustupoval, až se dostal z dosahu nebezpečných obušků, pak se otočil a zmizel za rohem zdi.

Když došel ke svému koni, zastavil se, aby zjistil, zda černoši nejdou za ním. Pak se vyšvihl na koně a zvedl se tak, že stál na sedle. Nejistěho koně uklidnil několika tichými slovy. Natáhl se a prsty se zachytil za hřeben zdi. Tiše se pak vytáhl nahoru, a pozorně si prohlížel celkovou situaci, zdi a domu. Hospoda byla postavena v jihozápadním rohu obvodové zdi. Zbytek prostoru byl pokryt zahradou a keřovitým podrostem. Nikde neviděl známky života. Hospoda byla temná a tichá a bylo vidět, že všechna okna a dveře jsou zavřeny a zajištěny.

Conan věděl, že Aram Baksh spí v místnosti, jejíž okna vedou do cypřiši ohraničeného prostoru ústího k brance v západní zdi. Jako stín se proplížil mezi stromy a v následujícím okamžiku lehce zaklepal na dveře vyhlédnutého pokoje.

"Arame!" zasyčel Conan. "Černoši přelezli zeď!"

Téměř okamžitě se dveře otevřely, ve světlém obdélníku se objevil hospodský, oblečený jen v noční

košili a s dlouhou dýkou v ruce.

Natáhl krk a v šeru pohlédl do Cimmeřanova obličej.

"Co je to za divokou historku... Ty?!"

Conanovy pomstychtivé prsty zadusily výkřik, který se mu dral z hrdla. Padli společně na podlahu a Conan stačil vykroutit dýku z ruky svého protivníka. Pak se v měsíčním světle zableskla čepel a vytryskla krev. Aram Baksh vydával podivné, nelidské zvuky a bublání ústy plnými krve. Conan ho pozvedl na nohy, znovu zablesklo ostří a většina Aramova dlouhého, černého plnovousu padla na zem.

Conan stále svíral pevně hrdlo svého protivníka, protože člověk může neartikulovaně křičet i s vyříznutým jazykem. Pak jej vyvlekl ven z temné místnosti a průchodem, stíněným cypřiši k železem okované brance ve vnější zdi. Jednou rukou zvedl závoru a otevřel branku dokořán. Za ní se objevily tři tmavé stíny, jak tři černí supové, čekající na kořist. Do jejich nedočkavých rukou postrčil Conan svého zajatce.

Z hrdla Arama Bakshe se ozval příšerný výkřik, částečně zdušený krví, ale v budově se nic nepohnulo.

Lidé, kteří tam žili, byli zvyklí na výkřiky, ozývající se za nocí zvenku. Aram Baksh bojoval jako šílenec.

Hrůzou rozšířené oči upíral se zoufalým výrazem Conanovi do tváře. Nenašel v ní jediný stín slitování.

Conan myslel na zástupy nešťastníků, kteří zašli děsivým koncem pro nesmírnou hrabivost tohoto muže bez srdce.

Černoši a jejich kořist se v jediném chumlu vzdalovali po cestě za polohlasných výkřiků a rozčileného hovoru. Jak mohli černoši poznat v té polonahé, krví zastříkané postavě s krátkým strništěm černých vousů na bradě, která vydávala jen nesrozumitelné výkřiky, pyšnou postavu zámožného Arama Bakshe? Zvuky zápasu doléhaly ke Conanovi stojícímu vedle branky ještě ve chvíli, kdy chumel postav zmizel mezi prvními palmami hájku.

Conan zavřel branku zevnitř, vrátil se ke svému koni, nasedl a vydal se na západ, do pouště. Širokým obloukem objížděl pochmurný palmový háj. Za jízdy vyjmul z opasku prsten, ve kterém zářil ve svitu hvězd obrovský kámen jiskřivým světlem. Pozvedl jej a v obdivu s ním otáčel sem a tam před očima. Dobře napěchovaný váček zlatých mincí mu tiše cinkal u opasku jako příslib budoucího bohatství.

"Zajímalo by mě, co by řekla, kdyby věděla, že jsem je poznal hned v prvním okamžiku. Nefertari a Yungir chán! A o Khoralské hvězdě slyšel kdekdo. A já o ní vím dokonce víc, než ti ostatní. Chtěl bych být u toho, až jednou uhádne, že jsem mu prsten stáhl z ruky, když jsem jej tam na ulici svazoval jeho vlastním opaskem, ha! Ale s náskokem, jaký už teď mám, by mě stíhali marně!"

Ohlédl se k tmavému chomáči palem, mezi jejichž kmeny místy probleskovala rudá záře. Z těch míst se nocí neslo jakési nesrozumitelné, rytmičné zařikávání, naplněné divokým vzrušením. Do něj se vzápětí vpletl jiný zvuk. Zoufalý, neartikulovaný výkřik, šílené blábolení beze slov. Zvuk pomalu dozníval za Conanovými zády, když pod blednoucími hvězdami řídil svého koně k západu.